

Jsou prázdniny. Kdekdo podniká všelijaké výlety. Také my dnes čteme o výletě učedníků na nejmenovanou horu. Ale už asi, sestry a bratři, správně tušíte, že nám zde Bible vypráví více než jen prázdninový příběh. Nemáme před sebou vyprávění o dávném rozlučkovém výslapu, máme zde před sebou slovo do naší současné křesťanské situace.

Tedy k té hoře. ***Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil.*** (16) Zvláštní přesun.

Učedníci se vracejí do rodného kraje. V Galileji strávili s Ježíšem rozhodující 2-3 roky. Tady jsou doma. Znají zde každý kámen, jak se říká. Musel to být zvláštní pochod z Jeruzaléma do galilejských kopců. V Jeruzalémě učedníci oslavili s Pánem Ježíšem velikonoce. Pak se ale znenadání stali diváky chmurné podívané, jak byl Kristus zatčen, jak byl bleskově odsouzen, jak byl brutálně ponížen a nakonec popraven. Taková smršť překotných událostí otřese i otrlými chlapy, jako byli oni: rybáři ze severu a podobné osoby, s nimiž se život nemazlil.

Jeruzalémské události je přesto zaskočily. Vzpomeňte na původně velmi odhodlaného a sebevědomého Petra, který se v úzkých raději ke Kristu přestal úplně hlásit. Třikrát ho zapřel. Potupná Ježíšova smrt mezi zločinci na popravišti byla katastrofou, byla koncem ušlechtilých učednických snů o nápravě světa pod rukou jejich Mistra. Dlouho se učedníkům zdálo, že Ježíš dobře ví, co dělat se světem, aby se na něm lépe žilo. Doufali, že budou Ježíšovi pomáhat v jeho mesiášské nápravě, v jeho vytváření spravedlivější a vlídnější společnosti. Velký pátek však zmařil jejich plány. Viděli, jak se na Ježíše sesypala nespravedlnost a nevlídnost. A on s tím nic neudělal. Zemřel jako každý člověk, akorát bíději. Asi proto, že si troufnul tolik s lidskou bídou zápasit.

Po velkém pátku přišla sobota, kdy se učedníkům hlavou honily tisíce otázek. Nač byla všechna ta vyslechnutá moudrá slova z Ježíšových úst, když jimi život nezískal na váze ani na odolnosti? K čemu byly ty stovky kilometrů našlapané po galilejských silnicích, když k žádné zásadní proměně světa nedošlo? Proč se vůbec Ježíš snažil, proč si je pozval ke spolupráci, když zas až tak ničeho vlastně nedosáhl?

Po smutné sobotě přišla neděle. Slavná neděle, radostná, neděle velikonoční. Napřed ženy a pak i učedníci objevili prázdný hrob. Ježíš nemohl zůstat mezi mrtvými. Patří do života. Nemá před sebou prázdno a zánik. Prostě mu patří budoucnost. Jinak řečeno: Byl vzkříšen. Vzkříšený se setkává s učedníky. A tady to začíná být mimořádně napínavé. My bychom zřejmě čekali nějaký podrobný popis, nějaké detaily z onoho setkávání zmrtvýchvstalého Krista a apoštolů. Jenže evangelisté jsou v tomto ohledu tuze, tuze málomluvní. Nepředkládají nám žádné pikantní zprávy ze záhrobí. Marek a Matouš střízlivě popisují, že Kristus poslal učedníky do Galileje. Tam ho mají potkat. Domluvil si s nimi schůzku.

□□□□□□□□□□ **Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil.**

Musel to být zvláštní pochod z Jeruzaléma do galilejských kopců. Apoštolové znají v Galileji každý kámen. A také znají nějakou příhodu ke každé vesnici, kterou procházejí. Tady Ježíš uzdravil slepého, tady postavil na nohy chromého. Tadyhle v moři jsme s ním nečekaně nalovili spoustu ryb. A o kus dál jsme se s ním jednoho večera královsky najedli, i když to vypadalo, že bude hlad. Tady nám vyprávěl o rozséváči, zde tak osvobodivě mluvil oduštění. Na téhle hoře se o samotě modlil, na téhle hoře v kázání říkal, kdo je blahoslavený. Na téhle hoře jsme s ním byli a mluvili o Mojžíšovi a Eliášovi. Učedníci procházejí krajem a vracejí se jim vzpomínky. Co všechno s Ježíšem prožili – to se nedá škrtnout. Okamžiky plné naděje, štěstí a důvěry, že Pán Bůh lidem pomáhá. Co všechno od Ježíše slyšeli – to dává smysl, ukazuje životní směr, to přináší moudrost od Boha.

□□□□□□□□□□ **Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil.**

Mohli zůstat sedět v Jeruzalémě. Takové teplé místočko v hlavním městě přeci není k zahazení. Mohli zůstat v Jeruzalémě a ohánět se strategií, že pro zvěstování evangelia je taktické začít pěkně z centra. Jenže vzkříšený Kristus je posílá zpátky do Galileje. Cestou na smlouvanou horu mají po vlastních nohách projít místa, která poznamenala život jejich i spousty dalších lidí. A při tom procházení mají přemýšlet – byl s námi v uplynulých letech Bůh anebo nebyl? Jaké ulehčení a povzbuzení přinesl Ježíš lidem? Učedníci jdou na horu a místo od místa se jim připomíná vše, co Ježíš dělal. Minulost se rozbaluje před očima a oni vidí, že Pán Bůh byl opravdu s nimi. Uvědomují si, že ukřižovaný Ježíš skutečně obnovil a napravil mnohý nepodařený lidský život.

Tohle dosud nikdo nedělal, s bezmeznou obětavostí. pomáhat lidem.

Apoštolská cesta na horu kdesi v Galileji je důležitým vzkazem i pro nás, sestry a bratři. V životě nelze jenom podávat výkony, jenom nést ovoce a vidět za sebou odvedenou práci. Učedníci dělají s vnějšího hlediska cosi velmi neužitečného. Jdou na výlet. Neobvazují raněné, nesytí hladové, nevzdělávají nemoudré. Na Ježíšův pokyn jsou posláni do ústraní. Nemusejí být přeci pořád prospěšní. Cesta na horu je chvílí pro ně samotné. Mají na sebe čas. Mají čas, aby jim věci došly. I my ve svých životech potřebujeme podobné okamžiky. Čas od času se potřebujeme stáhnout stranou. Nebýt pořád jenom před lidmi a s lidmi. Mít chvíli pro sebe a přemýšlet. Jako učedníci projít zpětně uplynulé události. S odstupem se nad nimi zamyslet a ptát se – mělo to nějaký smysl? Byl při nás Pán Bůh v těžkých chvílích nebo nebyl? A co Ježíšova slova – vnesla světlo do našeho rozhodování? Pomohlo nám, když jsme složité situace řešili podle Kristova vzoru láskou a odpuštěním? Anebo se nám vedlo lépe, když jsme zůstali nazlobení a zakyslí? Jsem přesvědčen, že takové dotazování nás posílí a stejně jako učedníkům nám odhalí Boží přítomnost.

Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu. (16n) Nakonec učedníci Ježíše uviděli. Kéž i my při zpětném pohledu na své životy řekneme: „Mělo to smysl. Neminuli jsme cíl. Naše dny byly díky Bohu naplněny pokojem a dobrem. Po tom všem jsme Bohu blíže než prve.“ Pro učedníky se zážitky s Kristem završují na hoře. Byl s nimi dříve a je s nimi i nyní. Na Ježíše se lze spolehnout. Ani smrt nezmaří jeho dílo. Nabytá jistota vyvolává v apoštolech bohabojnou úctu, proto se Ježíšovi klanějí. ***Spatřili***

ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali.

(17)

Evangelista Matouš si neodpustí drobnou poznámku:

někteří pochybovali.

Poznámka oprávněná a výstižná. Vidět ještě neznamená uvěřit. Církev není společenstvím stoprocentně věřících lidí. Každý máme nějaké pochybnosti. Ani mnohá dobrodiní přijatá z Boží ruky nás nezbaví pochyb. Klaněli se a pochybovali, je psáno o některých apoštolech. Je možno pochybovat dokonce i při nábožných úkonech, při modlitbě, při čtení Bible, v kruhu u večeře Páně. Stále se nám může zdát, že Pán Bůh při nás jaksi málo působí, že dříve jsme jej cítili

intenzivněji, přesvědčivěji. „Jó, tenkrát v Galileji před ukřižováním, to byly časy, tenkrát se všechno ještě zdálo být neochvějné,“ stýskají si asi někteří učedníci. Církev zkrátka není společenstvím stoprocentně věřících lidí. Jenom totalita odstraňuje ty, kdo pochybují. Církev je společenstvím, kde pochybující lidé mají místo. Pochybující jsou nesení druhými, jsou převedeni přes údobí zmatku a nejistoty. Dnes pomohu já tobě, zítra pomůžeš ty mně. Dnes budu zpívat od plic já, zítra – až se mi obavami roztřese hlas – budeš pro změnu hlasitě zpívat ty. Svou vírou se navzájem podpíráme a dodáváme si odvalu. A ono to funguje. O žádném z učedníků nečteme, že by se otočil a odešel z hory dolů. Všichni uslyší Ježíšovu řeč.

Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a uče je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. (19n) Ježíšova

smrt na kříži rozbila apoštolskou důvěru v jeho moc. Vždyť zemřel úplně bezmocně. Tohle přece od zaslíbeného panovníka Mesiáše nikdo nečekal! Takový krach. Jenže on byl vzkříšen a poslal je projít znovu Galileou oživit si vzpomínky.

Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi,

slyší učedníci. To není ironie, to není náboženské blouznění, to je jiný úhel pohledu. V Galileji apoštolové poznali, jak zvláštní moc má Ježíš. Mesiášská vláda nezačala odshora z trůnu, ale odspoda.

Kristus nezačal elitami, ale lidmi obyčejnými. Až příliš obyčejnými. Ježíš se setkával s lidmi vyvrženými, opomenutými, postiženými. Kdy se při nějaké společenské akci dostane na ty poslední? Většinou nejsou dost obeznámení, aby se přihlásili do nějakého projektu. Ve svých ukoptěných životech vrší problém na problém, dluh na dluh. Obvykle smetánka slízne smetanu. Ježíš ale začal od těch posledních. Je mu dána veškerá moc. On umí oslovit a zaujmout i ty pochybné, i ty pochybující. Církev není zařízení pro pouze slušné lidi. Nabalují se na ni lidé podivní. Církev je i pro lidi takzvaně neslušné, kteří se do dobré společnosti nikdy nedostanou. Ježíš má moc dostat je do dobré společnosti. Do společnosti Boží. To nikdo jiný nedokáže. Kristus zve každého do přítomnosti Boží, do své přítomnosti. A nepřestane zvát.

A hle, já jsem s vámi, po všechny dny, až do skonání tohoto věku. Amen.
(20)

ZPĚTNÝ POHLED NA ŽIVOT (Matouš 28,16-20)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 23 Červenec 2009 11:35 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:09

Izajáš 43,1-7 164, 341, 558; 699 1.Petrova 2,1-5b

Kázání na 6. neděli po Trojici, 19. července 2009.